

Зачепилівська районна державна адміністрація

Відділ освіти

Районний етап обласної літературної конференції

«Слово. Образ. Митець.»

«Колись рушниці калиновим соком наллєм і дітям гратись відамо»

Майк Йогансен

Казка

« Мудра порада»

Робота

Самаріної Інни Юрїївни,

члена гуртка «Літературне краєзнавство»,

учениці 8 класу Миколаївської

ЗОШ I-III ступенів

Зачепилівського району Харківської області

Керівник: Чуб Тамара Миколаївна,

вчитель Миколаївської ЗОШ I-III ступенів,

керівник гуртка «Літературне краєзнавство»

2015

Мудра порада

Казка

На просторій зеленій галявині серед густого великого лісу жили два горобчики – Веселик і Тишко. Жили мирно і тихо, як брати. І дружили посправжньому: разом їжу шукали, разом дзвінких пісень співали, разом під час негоди ховалися в кронах дубів. Коли ж в одного якась біда траплялася, інший чимдуж кидався на допомогу. Тож, коли у Веселика рвучкий вітер кинув гніздечко додолу, Тишко допоміг товаришу збудувати нове. Їм було добре разом. Минав час, підрости горобчики, подорослішали, сім'ї створили. Вже й дітлахи в гніздечках защебетали, заспівали. Побільшало клопотів у Тишка і Веселика, бо про дітей треба дбати. Але то приємні клопоти, і не важкі вони, бо є поруч вірний друг.

Здавалосьь, завжди так буде, тому що це чудово, коли є друзі, з якими біда – вдвічі менша, радість – вдвічі більша. Та навіть не помітили вони, коли і де, а головне, чому щось змінилося у їхніх стосунках. Чи то Веселик був не досить люб'язним з сусідами, чи хтось позаздрив їхній дружбі (недарма ж бурчала стара Гава, що дуже добре – то теж не добре), та чомусь Тишко вже не так приязно поглядав на обійстя товариша. Хтось ніби нашіптував йому, що в того і гніздо міцніше, і діти співучіші, і трава під деревом густіша. Незабаром лісові мешканці стали свідками однієї суперечки, потім іншої, а далі й до бійки дійшло. Як же здивувалися птахи і звірі, коли одного ранку почули шум на галявині. Їхнім очам відкрилася неприваблива картина: над гніздом Веселика кружляли горобці, скубучи один одного, над ними металися стривожені горобчихи, а трохи далі – злякані гороб'ята. Літало пір'я, чувся пташиний лемент, краплі крові яскравіли на голівках.

Ледь розняли цих суперників(вже не друзів). Думали, заспокояться – помиряться. Але образи двох птахів все накопичувались і накопичувались, підштовхуючи до нових суперечок і бійок. Затишну, зелену галявину вже не впізнати: вона була всіяна поламаними гілками, грудками землі, пір'ям і понівеченими квітами. А охайні гніздечка – будиночки горобців перетворилися на купи хмизу. Родини наших халамидників спочатку страждали, а потім і самі один на одного стали позирати зі злістю, вважаючи винними своїх недругів у тому, що

трапилось. Дивувалося лісове птаство: куди ж поділися чесність, доброзичливість, чому ж забулися багаторічні дружба і взаємодопомога? Вересклива Сорока щоранку розносила новини про події «на фронті», а дятел, сойка та вивільга намагалися втихомирити розбишак. Що їм не говорили, як не вмовляли – дарма. Це так тривожило мешканців лісу, що вони забули про власні негаразди, і при зустрічі Зайця Вовк уже не облизувався хижо, а питав: « Ну як вони там, не чув?», а Сорока вже не поспішала розносити плітки.

Порадились птахи та звірі і вирішили повести горобців до старої мудрої Сови (скільки поколінь лісових жителів вона помирила!) Так і зробили. Пильно подивилася Сова на колишніх друзів, братів Тишка і Веселика і сказала: « Ви любите своїх дітей? Бажаєте їм щастя? Чому ж тоді допускаєте, щоб вони зростали серед зла і жорстокості? Чи хочете, щоб зник цей прекрасний світ? Бо війна – це кінець добра, любові, краси, життя». Присоромлені горобці, похнюпивши голови, довго мовчали, а потім несміло спитали: « Що ж нам робити?» - « Перетворіть вашу зброю на дитячі іграшки. Разом наведіть лад у вашому домі, на галявині. Заспівайте тих пісень, яких співали удвох ще в дитинстві. Пригадайте, як багато вас пов'язує. Зрозумійте, що жити в мирі – це значить дбати про своїх дітей»...

...Довго над галявиною було тихо. Лісові мешканці прислухалися: чи візьмуться горобці за розум? Чи перетворять поле бою на гарну місцину, де буде світло і чисто, де мирно житиметься обом родинам, де дружно гратимуться їхні діти, а потім - онуки?

Я вірю в це!